keik usſud, mis ma ſulle praego ette ollen luggenud?"

Maria. Et ſe keik tõsſi on, ſedda mo ſüddame tunnistus mulle kül ütleb; agga et ſe ka minnule tõsſi on, ſedda ei ſa ma õiete uskuma, ſeſt mo mõtted käiwad wägga mailma mõda, et ma ei ſa õiete arrogi, mis ma ollen?

Anna. Armoõppetus on keige lomale antud. (Mark. 16, 15.) Kui Jummal ütleb, „et keik mailm temma ees ſüallune peab ollema," (Rom. 3, 19.) ſiis olled ſinna ja ollen minna ſüalluſed, otſego ollekſime meie kahhekeste ükſi Jummala käskude ülle astunud; ja kui temma armo ſannumid lähkitab, mis on rõmus ſannum keige rahwale (Luk. 2, 10.) — ja ütleb, et keik, kes temma ſisſe uskwad, „ei pea mitte hukka minnema, waid et neil iggawenne ello peab ollema", (Joan. 3, 15.) ſiis on needſinnatſed rahhoſannad ka meile õõldud, otſego olleks Õnnisteggia meid nimmega nimmetanud. — Armas Maria, ärra olle kakſipiddi mõtlemas nende armſatte tootuste pärraſt, mis ſelle kalli ramato ſees kulutakſe, wõtta, loe isſe weel — minna pean nüüd minnema omma teggemisſi tallitama.

Maria jäi iſeenneſes mõtlema, — ta ſüdda olli ligutud. Kui Anna ärra olli läinud, wõttis ta piibli, lugges nattoke, õhkas ja pallus Jummalat eſſimeſt korda hea ja kohtlaſe ſüddamega, et Jummal wõttaks temmale anda Jeſuſe Kristuſe läbbi armo ja hallastuſe waimo, ja tunnistas ülles, et üksnes Kristuſe ſurma läbbi koormatud hingele armo ſaab. — Nõõmſam kui ial enne heitis ta ſel õhtul omma wodi. Ta hing olli otſata rõmoga täidetud (kes ſedda maitſenud, kül ſe teab, kui maggus ſe on) et rõmoga tundis, mis Tawet üttelnud: „Mis pean ma Jehowale taſſuma keige temma hea teggemiste eeſt minno wasto?" (Taweti Laul. 116, 12.)

Anna olli Mariale ustawaks sõbraks. Igga hommiko touſid nemmad warreminni ülles, et neil aega olli ſeltſis piibliſt luggeda.